

Egy kicsit másképp

Geleta József

Észre sem vesszük, és felébredünk egy hamis világból... El Camino

Egy kicsit másképp

Észre sem vesszük, és felébredünk egy hamis világból... El Camino

By Geleta József

Publio Kiadó

Copyright 2011 Geleta József

Minden jog fenntartva!

Előszóval élve

E könyvet azon zarándoktársaim javaslatára és unszolására írtam, kikkel az utam során találkoztam. Történetem hűen követi az eseményeket. Nem tartalmaz sem kitalált, sem eltúlzott momentumokat. Néha nehezemre is esett leírni magamról olyanokat, amiket tartottak rólam zarándoktársaim, vagy szégyenlős lelkem elhallgatna. E könyv a néha már hihetetlennek tűnő, előre meg nem tervezett zarándokutam valós tartalmát tükrözi.

A könyv szereplői természetesen létező személyek, nagy részüknek csak a megváltoztatott keresztnevét említem. Mindegyiküknek szeretnék köszönetet mondni segítségükért, szeretetükért és emberségükért. Akinek sajátos neve megkövetelte a pontos említést, vagy beleegyezett, annak nevét nem változtattam meg.

Mindenkit lebeszelnék példám követéséről. Történetem egyedi és a maga nemében megismételhetetlen. Mindnyájunknak a saját útját kell megtalálnia. Remélem, jó példával szolgálhat arról, hogy nincs lehetetlenség, csak tehetetlenség! Nincs kanál!* (□Utalás a "Mátrix" c. film egyik fontos jelenetére)

Utamon nem készítettem jegyzeteket és naplót. A történet életem akkori szakaszáról, a túlélésről és az utam megkereséséről szólt, és nem útleírásokról, kulturális és vallási nevezetességekről, helyszínekről. Ezeket más forrásból is beszerezheti az ember. Amire kíváncsi voltam, az volt, hogy milyen gondolatok ébredtek, mely érzéseim és emlékeim maradtak meg az út után, és ezek milyen változásokat okoztak bennem.

Tehát biztonsági öveket bekapcsolni, mert elindulunk ismét azon az úton, ami legendává tett az El Caminót akkor velem együtt

végigjáró záradoktársaim között.

El Camino: Az Út

Azt a Spanyolországot átszelő zarándokutat illetik ezzel a névvel, amely több irányból teljesíthető, de a klasszikus, tradicionális útvonala egy dél-franciaországi városkából, Saint Jean Pied de Port-ból indul, és vezet minket a megvilágosodás útján, közel nyolcszázötven kilométeren keresztül Santiago de Compostelába, a Katedrális lábai elé.

Legyen az embernek bármilyen problémája, gondja, megoldhatatlannak tűnő dilemmája, legyen akármilyen megválaszolhatatlan kérdése, vagy csak egész egyszerűen nem találja a helyét annyi elért cél után sem: az induljon útnak, barátom, ennél többet és jobbat nem tehet magáért és az életéért, mint hogy változtat!

„A Camino maga a csoda, ha tiszta és nyitott szívvel állunk elébe. Bátran, minden kihívásra készen.”

Előzmények

Történetem úgy kezdődött, ahogy az sokunknak ismerős a mostani időkben, és ahogy a radikális változások előtt lenni szokott. Minden összeomlott körülöttem. A kapcsolatom, a vállalkozásom, az egész életem romokban hevert. Ami nem lett volna olyan meglepő, ha nem tudtam volna, hogy az igaz szerelmem volt mellettem – a másik felem, akit mindig is kerestem, és akire mindig is vártam –, valamint az üzleti terveim sem csak a monoton munkára épültek, hanem a hobbimra is egyben, ráadásul kelendő volt a szolgáltatásom embertársaim között. Minden adott volt tehát ahhoz, hogy sínen legyen az életünk, akár a mesében. Minden idegszállammal arra törekedtem, hogy megteremtsem a megfelelő anyagi hátteret, hogy rövid időn belül visszavonuljak, és csak a szerelmemnek éljek, a kapcsolatomból hozzam ki a maximumot: megadni neki mindent, amiről álmódott, álmodtunk.

Elkövettem azt a hibát, hogy csak a cél lebegett a szemem előtt, de az odavezető utat elhanyagoltam, és az eredmény lesújtó volt. Nem vettem tudomást a figyelmeztető jelekről, és a vihar-felhők csak egyre gyülekeztek felettem. Hibát hibára halmoztam, egyre idegesebb és elgyötörtebb lettem. A hét minden napján robotoltam, és bármikor is végeztem, késő este mentem haza. Egyre szánalmasabban éreztem magam a bőrömben, és nem akartam, hogy a szerelmem ilyen letörtnek, erőtlennek és fásultnak lásson. Hát igen... A férfiúi büszkeség. Szerettem volna, ha mindig olyan büszke rám, mint amilyen az első évünkben volt, és megpróbáltam megkímélni őt pillanatnyi gyengeségeimtől. Tudtam, nem a szerelmünkkel van a baj, hanem valami olyasmi történt velem akkor, ami meghaladta minden addigi tapasztalatomat és képességemet abban az időszakomban.

Az utolsó pár hónapunkban már csak halovány árnyéka

voltam önmagamnak, közeledni sem tudtam felé a szeretettel és szenvedéllyel, amit elfojtott bennem a kudarc. Érzelmi analfabétaként fuldokoltam a szerelem viharos tengerében. Éjjelente, amikor hazaértem, már csak megvacsoráztam, és volt, hogy órákon keresztül csak ültem az ágyunk mellett az olvasófotelben, és elkeseredetten néztem azt a csodálatos nőt, akit az ég nekem adott: a páromat, ahogy egyedül alszik anélkül a férfi nélkül, aki bennem haldoklott. Egyre csak távolodtam attól az embertől, akire valaha csillogó szemekkel tekintett ő, a menyasszonyom. Csak arra tudtam gondolni, hogyan is találhatnám meg újra az utat önmagamhoz és ezáltal hozzá. Természetesen ő tette meg az elkerülhetetlen lépést, miután a kapcsolatomat, a vállalkozásomat és az egész csődbement életemet magammal rántottam a mélybe. Szakítottunk, és én végleg zátonyra futottam... Csak egy régi magyar sláger zakatolt szüntelenül a fejemben örökségként:

"A vágyak, álmok úgy hulltak széjjel, mint szakadt gyöngysor bál éjszakán..."

Nem volt mit tennem, elindultam egy másik úton, amin még sohasem jártam, és ahol a kérdéseimre megkaphatom a válaszokat, amivel megmenthetném mindazt, ami oly sokat jelent számomra. Teljesen lekötötte a figyelmemet az önsajnálat, elvesztett életem siratása. Be kellett látnom, hogy már a kapcsolatunk alatt elindult egy változás bennem, és ami történt, az nem ellenünk volt, hanem értünk. Az árat megfizettem érte. Megemészteni, feldolgozni viszont sokáig nem tudtam. Szerelmem tűzön-vízen keresztülviszi, amit akar - akárcsak én -, de ha egyszer csalódik, akkor az visszafordíthatatlan. Bizalmát visszanyerni emberfeletti teljesítmény. Csalódást okoztam neki, és

megbocsátást már nem tartogatott számomra akkor, amikor igazán szükségem lett volna rá. Mindent megadtam volna, hogy ne veszítsem el őt, hogy ne kelljen elválnunk soha; de el kellett engednem, mert mellette cselekvés-képtelenné bénított a sok kudarc. Szakításunk után, amennyire az erőmből tellett, pár hónap alatt felszámoltam addigi életvitelemet, mivel tudtam, hogy nem az a megoldás, ha azt folytatom, ami a szakadék aljára juttatott. Az egyetlen, amit akartam, hogy főnixmadárként újra feltámadjak hamvaimból.

Az elhatározást és a tenni akarást hamar megjutalmazta az élet. Persze nem megoldásokkal, hanem amolyan lehetőségekkel, amikkel újra megtalálhatom a belső középpontomat, kirajzolódhatnak azok a részletek, amiket nem voltam hajlandó észrevenni. Mintha csak azt mondta volna: „Végre-valahára felébredtél csipkerózsika álmodból, és mozdulsz a helyes irány felé!”. A sors nem vesztegette az időt, ahogyan én tettem, hanem szinte azonnal megmutatta azt az ajtót, ami csak arra várt, hogy kinyissam. Vettem tehát egy mély lélegzetet, és beléptem rajta.

Nem hittem a szememnek, amikor letargiám közepén rég nem látott - időközben barátommá, lélektestvéremmé lett -, hajdani barátnőm, Erika üzenetét olvastam, ugyanis sorsomról tudomást véve, meghívott Svájcba: látogassam meg őt, és maradjak, ameddig csak jól esik.

- Ahol egy száznak jut, ott jut kettőnek is - fogalmazott. Hol máshol is kezdhethném el a felismerések útját, ha nem a svájci hegyek közt: az ország déli részén, egy csodálatos, energiákkal teli paradicsomban. Bár Kedvesem nyilván szívesebben látta volna - miután nem nagyon volt hol laknom -, hogy a szülői házban kezdem a magamra találás útját, de inkább a „lélektestvéremhez” mentem, tiszta lelkiismerettel, hűen Kedvesemhez, mintsem anyám szoknyája mögé bújjak harmincnyolc évesen.

Mielőtt útnak indultam volna, meglátogattam egy nagyon kedves barátomat és családját. Invitálásukra náluk maradtam elutazásomig. Tiszteletemre tartottak egy parázson járással egybekötött kis szertartást, amiért a mai napig is oly hálás vagyok. Akkor éreztem meg, hogy már nem vagyok egyedül, minden segítséget meg fogok kapni, amíg csak nyitva tartom a szemem, és követem bátran azokat a jeleket, amik elhatározásom után folyamatosan ott voltak. Arról nem is beszélve, hogy már akkor bebizonyosodott: az ember olyanokra is képes, amiket feltételezni sem mert volna magáról.

Nem én voltam az egyetlen, aki azon az estén életében először sétált át az izzó parázsszőnyegen. Rajtam kívül még hatan várták, hogy minden félelmüket a tűzbe dobva, megtegyék azt, ami ellen minden addigi tapasztalatuk sikítva tiltakozott. A beavatásra várók és kísérőik között láttam meg Ritát először. Csendesen, visszahúzódva hallgatta a beszélgetéseket. A tűzbe merengve csupán pár mondat ragadta meg a figyelmemet, amikor Ritát „nagy vándornak” nevezték, majd a tűznél Spanyolországot hallottam emlegetni. Pillanatok alatt összeállt bennem a kép: nincsenek véletlenek!

- Csak nem zarándokúton volt? - morfondíroztam, és odamentem hozzá meginterjúvolni. Hamar egymásra találtunk, mint két ellentétes pólusú mágnes. Az élet tálcán kínálta nekem egy vérbeli zarándok társaságát. Másnap már eleget is tett kérésemnek, és egy élménybeszámolóval ajándékozott meg, amivel már akkor megpecsételődött a sorsom, bár még nem vettem róla tudomást.

Az események felpörögtek. Az élet felkészített arra, amit akkor elképzelni sem tudtam volna, mint ahogy azt sem, hogy egyszer majd forró parázsszőnyegen szaladgálok. Svájcba készültem, kicsit helyrehozni megtépázott önbizalmamat, de ez, mintha mit sem számított volna. Minden jel Santiago felé terelt, a

Szent Jakab útra. Több információ áradt felém a zarándokútról, mint magáról Svájcra, és önrehabilitációs tervem kezdett háttérbe szorulni. A spirituális élet kacsingatva csalogatott egy új világ felé a parázsszertartással és Rita élménybeszámolójával. Rita meg is jegyezte, hogy ezen azért már ő is töprengene. Én sem tettem mást, de csak arra tudtam gondolni, hogy Svájcba tervezek kiruccanni, és aztán majd meglátom. Mindenesetre mindenki hagyjon békén, előbb kipihenem idegi kimerültségemet a kínálkozó pár hónapos téli vakáció alatt, aztán ha még mindig úgy látom, hogy rám férne egy zarándokút, akkor tavasszal belevágok...

Svájc

Svájcba érkezésemkor azonban valami történt. Nyoma sem volt annak az érzésnek, ahogy vártuk a találkozást – ott lógott a levegőben egy megmagyarázhatatlan feszültség, amit mindketten éreztünk. Már rég nem láttuk egymást, és rengeteg mesélnivalónk is lett volna, de ő is megtanult addigra olvasni a jelekből, és figyelni a belső sugallatokra. Egyértelműnek látszott, hogy még meg sem érkeztem, de már nincs maradásom. Nem az volt, amit cselekednem kellett, nem az volt a megfelelő megoldás, ha maradok, hanem az, hogy tőle induljak el. Pár nap alatt átbeszéltük, hogy mi történt velem, és döntöttünk. Minél hamarabb el kell indulnom zarándokutamon, és ha sikerrel megjárom, akkor visszatérve kibeszélünk mindent magunkból.

Napok alatt kirajzolódott a kép. Ősz volt, a legtöbb zarándok-szállás már bezárt, ami persze legfőképp az ingyenes szállásokat érintette, ahogy engem is. Pénzem ugyanis nem sok volt. Honnan is lett volna, hiszen utazásom előtt mentem csődbe. Az interneten keresgélni kezdtem beszámolókat, leírások között. Szomorúan konstatáltam, hogy annyi pénzem nincs, amennyi az úthoz szükségeltetik. Ami még nyilvánvalóbbá vált, hogy igazán egyik hozzáállás, avagy memoár sem elégítette ki az elképzeléseimet. Valahogy nem olyannak képzeltem el egy zarándokutat, pláne nem Rita beszámolója alapján. Nem turistaként akartam végigmenni rajta, nem az út nevezetességei érdekeltek igazán, nem abban láttam kirajzolódni megoldásaim kulcsát. Az igazi Zarándoklat érdekelt, amelyet előttem oly sokan végigjártak már réges-régen, ki-ki a maga útját.

A beszámolókból világossá vált számomra, hogy sajnos nagyon kevesek járják saját útjukat ebben a világban. Társadalmunkban nem igazán kifizetődő a magunk által választott

úton járni. Szinte mindenki az éppen aktuális társadalmi normáknak, trendeknek akar megfelelni, és nem annak az életvitelnek, ami igazán boldoggá tenné, igazán elvezetné a beteljesülés felé. Én nem tartozom ezen emberek közé. Hitem a sorsomban, abban, hogy minden az életem során értem van és nem ellenem, bizodalمام a helyes út keresésében megrendíthetetlen, még akkor is, ha ez számomra ugyanolyan ijesztőnek is tűnik néha az első pillanatban, mint bárki más számára lenne.

Kezdtem tehát a felkészülésemet azzal, hogy Szent Jakabot jobban megismerjem, hiszen az ő sírjához vezet az út. Édesanyám révén mi is Jakabok vagyunk. Mi más is vezérelhetett volna elsődlegesen, mint hogy elmenjek az első mártírhalált halt Jakab apostol nyughelyére, és feltegyem a kérdéseimet neki: mivel is érdemeltem ki sorsomat, miért vesztettem el mindent, ami fontos volt számomra? Böngészés közben azonban egy idézetre bukkantam Jézustól, ahogy tanítványaihoz fordult, valahogy így:

„Amikor az utadat járod, ne vigyél magaddal se vizet, sem élelmet, se pénzt, se pedíglen tarisznyát, mert az utadon Isten és a barátaid megsegítenek majd.”

Leesett állal olvastam e sorokat. Nincs sem elegendő pénzem, se felszerelésem, se tervem a megvalósításához. Erre ott tündökölt előttem egy idézet, amit mintha csak nekem címeztek volna, és mutatja, hogy úgy kell tennem. Szinte hallottam a kétkedő szavakat: „Lássuk csak, hogy milyen erős is a hited!”.

- Rendben - gondoltam -, de azért ez kétezer évvel ezelőtt talán kivitelezhetőbb volt. Pláne Jézusnak...

Nem fért a fejembe, hogyan valósítható meg ez a mai önző és pénzorientált világban. Az összes tulajdonom egy pár torna-cipőben és két váltás ruhában ki is merült. Volt ugyan egy munka-védelmi bakancsom, de acélbetétes orrával, darabonkénti két kilós súlyával, víz- és olajállóságával, valamint

kényelmetlenségével inkább autószerelő műhelybe való volt, semmint hegyet mászni és túrázni. Nem volt semmim tehát, amit általában felkészülés gyanánt egy huszonegyedik századi zarándok magával vinne. Tervemet öngyilkos küldetésnek titulálta a környezetem, de nem tudtam többé kitörölni a fejemből Jézus szavait, amiket elém tárt a sors, válaszként dilemmámra.

El kellett indulnom tehát, annyival beérve, amennyim volt, és rábízni magam a sorsomra. Hatalmas energiák összpontosultak bennem már elindulásom előtt, amit feszültségnek gondoltam az elején. Olyan magas rezgésszámon működtem, hogy az szinte már elviselhetetlen volt. Sokan összetévesztik ezt az erő- és energiaszint-emelkedést a feszültséggel, idegességgel, ami nem meglepő, mert a tünetek ugyanazok. Ahelyett, hogy meglovagolnák erejüket, inkább lenyugtatni, kifárasztani akarják magukat. Sohasem küzdeni kell ellene, éppen ellenkezőleg: át kell engednünk magunkat ennek az érzésnek, eggyé kell válnunk vele, és kihasználni arra, amire kaptuk. Az ember hatalmas energiaszinten képes létezni, és meg is van minden képessége arra, hogy ehhez alkalmazkodjon, magasabb szintre emelkedjen. Ezt az erőt nem nagy dózisosokban kapjuk, hanem fokozatosan, időt hagyva arra, hogy megtanuljunk vele harmóniában élni, és képesek legyünk az újabb szintemelkedésre.

Éreztem a hatalmas vibrálást. Készültem testileg-lelkileg az útra, és már a környékbeli ezerhatszáz méteres csúcsokat sem volt akadály pár órán belül meghódítanom.

Már csak indulásom időpontja várt kijelölésre. Leültem tehát újra Erika laptopja elé, és rákerestem az útvonalakra. Megmagyarázhatatlan okokból kevésnek éreztem a több mint nyolcszáz kilométeres utat, és egy olyan pontról szerettem volna indulni, ami közel van Svájchoz, de elég messze van Santiagótól és Spanyolországtól; hogy rögtön próbára tehessem magam, mennyire vagyok képes helytállni, akármilyen megpróbáltatás elé

is állít az élet. Az első elképzelésem az volt, hogy valameddig repülővel utazom. Lehetőségeim azonban szűkösek voltak az olcsóbb fapados légitársaságok kínálatának hiányosságai miatt. Bordeaux-ba foglaltattam tehát jegyet, de rövid időn belül kiderült, hogy már nem én irányítom az eseményeket, és ne is próbáljak magam tervezni holmi kényelmi szempontok szerint. A következő intézés nem váratott sokáig magára. A francia reptereken sztrájkról számoltak be a hírek.

- Veszélybe kerülhet az indulásom - állapítottuk meg egyetértésben. Bordeaux a maga kétszázötven kilométerével nem bizonyult elég messzinek Saint Jean Pied de Port-tól. Amikor lyukasóráimban hangoskönyveket hallgattam, az egyik így kezdődött: Mindig válaszd a hosszabbik és a nehezebbik utat...

Így sem volt elég pénzem, de a sors ezek szerint azt is sokallta. Repülőjegyem árát nem kaphatom már vissza, és ha a sztrájk valóban kitörne, akkor egyetlen megoldásként csak egy későbbi járatra cserélhetném azt.

Rögtön más lehetőség után néztem. Részletesebb keresés után láthattam, hogy a Szent Jakab út kiindulási pontja bizony négy különböző, Franciaországot teljesen átszelő vonalon is megközelíthető. További fölösleges és elhamarkodott ballépések elkerülése végett - először hallgatván a megérzéseimre - kiválasztottam a legdélebbi utat, ami Arles-ból indul, és a legmegközelíthetőbbnek tűnt a tartózkodási helyemtől. Megnyugtató az az érzés, ami választásom után átjárta lelkem. A repülőjegy ára az enyészeté lett ugyan, de éreztem, hogy végre jól cselekedtem. Minél kevesebb közlekedési eszközt szerettem volna igénybe venni, de azért nem éreztem jó ötletnek, hogy már Svájcból gyalog menjek az addigra behavazott Alpokon keresztül, komolyabb téli felszerelés nélkül, vagyis egy pár tornacipőben. Megmaradt kevés pénzem egy részéből vonatjegyet vettem, de hogy maradjon is valamennyi az útra, így a jegyre szánt összeg

csak Nizzaig volt elég. Nizza a francia-olasz határhoz közel fekszik, a Riviérán. Ez ugyan még nem a hivatalos zarándokút, de végül is a célom az volt, hogy ne rögtön ott kezdjem. Talált térképem azt mutatta, hogy ugyan ötszáz kilométerre leszek Arles-tól, de alternatív út már onnan is létezik, és a fekete vonal a térképen határozottan jelezte, hogy egész Rómától jegyzett zarándokútvonal halad át rajta. Ízlelgettem egy kicsit Nizza nevét: "Nizza, Nizza..."

- Azt hiszem, megtaláltam zarándokutam kezdőpontját - konstatáltam megbékélve.

Bő kétezer kilométer gyaloglás talán elég lesz újra magamra találni. A pénzhiány miatt amúgy is fel voltam készülve arra, hogy ha kell, akkor megszakítom zarándokutamot, alkalmi munkával megteremtve a folytatáshoz szükséges kiegészítést. Természetesen arra azért gondoltam, hogy nem elég az úton végigmennem, valahogy haza is kell térnem majd. A munka jó megoldásnak látszott ennek fedezésére is, bár ötletem sem volt, hogy milyen munkát tudnék vállalni az út során. Nem számított, meddig tart majd, az sem, milyen nehéz lesz. Nem a célba érés volt a lényeg, hanem az, hogy az utat magát hogyan fogom megtenni és megélni. Amennyiben nem lesz elegendő számomra ez a távolság céljaim elérésére, akkor Santiagóból délnek fordulok, és Cadiz felé veszem az irányt, meg sem állva Afrikáig, a sivatagig, akár Jeruzsálemig. Felkészítettem magam lelkiileg, hogy ha kell, évekig zarándokolni fogok, de igaz énem nélkül vissza nem térek. Ez volt a terv... Semmi konkrét elképzelésem sem volt arra, hogyan leszek minderre képes, és hogyan fogom ezt kivitelezni ilyen körülmények között. Nem beszélek sem franciául, sem spanyolul. A társalgásszintű angol nyelvtudásomon kívül idegen nyelvekhez nem konyítok, és köztudott, hogy egyik országban sem kedvelik az angolt, ezért nem is beszélik. Büszkék az anyanyelvükre: „tanuljuk meg mi az övékét”.

Összekészítettem az útravalót. Próbáltam távol tartani

magam kétségbeesett, pánikot teremtő egóm befolyásolásaitól, és az indulásra fókuszáltam. Vettem néhány nélkülözhetetlennek vélt apróságot, mint például egy esőnadrágot és egy kis hátizsákot pár darabból álló „felszerelésemnek“, és az indulásomig megmaradt másfél hét alatt alapozás gyanánt elindultam a környékbeli hegyeket újra megmászni, immáron a kellékeimmel megterhelve. Akkor még nem tudtam, hogy erre az útra nem lehet eléggé megedződni. Felkészültem a legrosszabbra, ez volt a legtöbb, amit tehettem. Utolsó estémen zuhany előtt még lenyírtam a hajam borostásra, majd mélyen és hosszan belenéztem tükörképem szemébe.

- Akkor gyerünk, Joseph... - sóhajtottam - a feladat adott!

Tartottam egy végső összegzést, áttekintettem csekélynek lát-szó poggyászomat. Egy pár tornacipő, egy pulóver, két váltás póló, három váltás alsónemű, valamint „neszeszerem“, ami borotvából, hajnyíróból, kistükörből, körömcsipeszből, szappanból és törölközőből állt. Arra gondoltam, azért nem feltétlenül kell ápolatlanul kinézni, tehát biztos vihetem. Belegyömöszöltem azokat is kis hátizsákomba, a maradék ruhám pedig rajtam volt induláskor: az esőkabátom, egyetlen farmerom és ormótlan bakancsom - kísérletet téve, hátha beválik. Erika ragaszkodott ahhoz, hogy egy csomag kekszet azért vigyek magammal, mert anélkül el sem enged. Nagyot nevettem rajta, hogy „majd pont az fog megmenteni“. A mobiltelefonon még hezitáltam egy darabig, mert nem tudtam eldönteni, hogy felszerelésnek lehet-e tekinteni; hogy vigyem-e egyáltalán, hiszen hívni már senkit nem tudtam vele. A szolgáltatást már otthon lemondtam, így csak okostelefonként tudtam használni pár hangos- és elektronikus könyvvel, zenével és térképpel.

- Vidd nyugodtan. Úgyis elhagyod, ha nem vihetnéd magaddal - fűzte hozzá Erika. Végül is igaza volt...

Az indulás

Hajnalban keltem, és meglepődve állapítottam meg, hogy milyen nyugodtan telt az éjszakám. Enni persze nem tudtam. Realizálódott bennem, hogy már nincs visszaút. Testvérkém még kezembe nyomott egy francia kisszótárt, és kivitt a pályaudvarra. Az ott rendelkezésünkre álló majd egy órát akkor reggelizésre és izgatottságunk elterelésére szolgáló beszélgetésre fordítottuk. Még mindig nem csúszott le egy falat sem a torkomon, de úgy gondoltam, azért ennem csak kéne valamit. Ki tudja, mikor fogok megint bármiféle élelemhez jutni. Nem szeretem a búcsúzkodást, ezért azt is rövidre fogtam. Ragaszkodott hozzá, hogy a vonat ajtajában állva még készítsen egy fotót rólam, megörökítve a nagy indulást. Engedtem kérésének, bár ki nem állhatom a fényképeket. Micsoda butaság képek által megragadni a fontos pillanatok az örökkévalóság számára, amikor már sosem leszünk ugyanazok. Ami elmúlt, az elmúlt. Megéljük a pillanatot, vagy azt elhalasztva fényképek nyomán próbáljuk életünknek valami elvesztegetett darabkáját újra megragadni. Az emlékeink is velünk együtt változnak. A szépek egyre szebbé válnak, a rosszak feledésbe merülnek, halványulnak. Bárki bármit is mond, az élet megélve csodaszép. Azt az alkalmat kell átélni teljességében, ami kínálkozik. Nem az a valóság, amit a képek által rögzítünk, hanem az, amivé tett minket az a pillanat. Amikor nagyapám arról mesélt, hogy milyen gyönyörű is volt a nagy, amikor meglátta abban a bájos ruhában, szivárványos vízesésként vállára omló hajával, csillogó szemeivel, akkor csak hagytam a képzeletemet szárnyalni, látva magam előtt a nagyit fiatalon, nagyapám szerelmes szemével. Ha egy fényképet rakott volna két generációval későbbi szemeim elé, bizony inkább mulatságosnak nézett volna ki abban a régimódi ruhájában és frizurájával, ebben biztos vagyok. Talán ezért is szeretem jobban a könyveket, mint példának okáért a filmeket.

Olvasni nem volt türelmem, pedig hatórányi vonatkozás állt előttem, három átszállással, és egy könyv azért volt nálam útitárs-ként. Az első vonat egy helyközi járat volt. Tele vagonok, fáradt, korán kelő utasokkal megtömve. Néztem a munkába igyekvő, rohanó embereket a lehangoló, párás ablakú szürke kocsikban. A legtöbbjük már az előtte álló nappal foglalkozott. Munkatársakkal, iskolatársakkal beszélgetett, vagy éppen lógó, a vonat ritmusára himbálódzó fejjel aludt, kihasználva még azt a pár percet a végállomásig. Úgy ültem közöttük, mint aki nem is azon a földön él. Teljesen idegennek éreztem magam. Világom beszűkült, és egy távolinak tűnő burokból szemlélve próbáltam kitalálni, hogy vajon ki hová igyekszik, van-e bármi hasznos célja az életének, vagy csak megy a feje és az általa gyártott kötelességei után, ahogy én tettem azelőtt. Lenne-e bármelyiküknek is bátorsága velem tartani, hátrahagyva elkeseredett, egyhangú életét, amitől akkor olyan nyúzottnak és sápadtnak látszott legtöbbjük?

Az átszállás után hátrahagytam a hétköznapiakat, és a következő vonat tovább robogott velem dél felé, átszelve Olaszország északnyugati részét, egészen a francia határig. Ez volt a hosszabbik szakasz. Próbáltam álomra hajtani fejem, és a monoton, halk zaj hamar elringatott engem is. Az emberek körülöttem cserélődtek állomásról-állomásra, és mire megérkeztem, már csak egy fiatal lány maradt azok közül, akikkel indultam. Ozzy Osbourne koncerten volt – tudtam meg rövid beszélgetésünk alatt, majd a második átszállással őt is magam mögött hagytam. Az utolsó vonat vitt át a határon, végig a Riviérán, ahol csodálatos idő fogadott október elején. Minden álomszép volt a hajnali kezdet után. Mosolygós, gondtalan helyiek és turisták a kétszintes, számomra már luxusnak tűnő vonaton; de hát milyen vonat is közlekedjen Monte Carlón át, Európa leggazdagabb hercegségén keresztül?

- A következő megálló Nice - tájékoztatott az információs hang. Izgatottan kaptam fel a fejem és néztem ki az ablakon.

- Itt vagyok tehát... - mondtam suttogva, remegő hangon. Már nem fűlött annyira a fogam riviérai sétára, legszívesebben tovább zakatoltam volna Marseille felé, minél közelebb a francia Camino legdélebbi kezdőpontjáig, és a hivatalosan is bejegyzett zarándokútlevelemmel indultam volna útnak már aznap. Jegyem viszont csak addig volt, kalauzból meg volt bőven.

- Leszállás, Joseph! - unszoltam magam.

Fél háromkor elhagytam a pályaudvart, és most először foglalkoztatott a gondolat: - Na, akkor hogyan is tovább?

Minden idegennek látszott. Nizza belvárosa a hőség ellenére is rideg idegenvezetőként mutatkozott be, és hatalmas emberáradattal fogadott. Minél előbb ki akartam szabadulni a városközpontból. Sejtettem, hogy addig nem lesz nyugodalmam, amíg nem vethetek egy pillantást a tengerre. Körbenéztem még egyszer a pályaudvar lépcsőjén állva, és elindultam az egyik utcán, amerre a szívem vitt. Találnom kellett egy turistairodát. Információkra volt szükségem, hogy milyen szállások vannak errefelé, avagy milyen úton indulhatok el a városból.

A jó választásnak köszönhetően szinte belebotlottam az irodába, ahol megkérdezhettem, hogy merre van a Szent Jakab út; a hölgy viszont kikerekedett szemekkel pislogott rám, hogy ki vagyok és melyik bolygóról jöttem.

- A Szent Jakab út - ismételtem -, amit a térképem is mutat, hogy innen is van már kijelölt útvonal! - dugtam az orra alá a telefonomban tárolt lefényképezett térképrészletet.

Balgának éreztem magam attól, ahogy a tekintete értetlenül rám szegeződött. Fogalma sem volt semmiféle útról Nizzában, hacsak nem a sugárutat keresem, mert azt szívesen megmutatja a turistáknak szánt várostérképen. Szerintem még azt sem tudta, hogy miféle Jakabról, meg Santiagóról karattyolok.

Aztán pár perc sokkos állapot után, ráhagyva értetlenségét, teljesen magamba zuhanva kértem felvilágosítást, hogy merre tudom leggyorsabban elhagyni a várost nyugat felé gyalogszerrel. Megkaptam az említett várostérképet, és immáron a számára is felfogható és kedvelt szerepében, mosolyogva tájékoztatott. Lementem a tengerpartra, és lerogytam a homokba.

- Itt ülök a Riviéra strandján közel harminc fokban, és talán én vagyok az egyetlen kétségbeesett, szomorú ember ebben a paradicsomban - állapítottam meg, körbetekintve a sok nyaraló és a tengerpart hangulatát élvező helyiek között. Amerre csak néztem, számomra hasztalan dolgok vettek körül. Üzletek, éttermek, drága hotelek, szállodák. Mind-mind megfizethetetlen ábránd számomra.

- De hát mire is számítottál? - dorgáltam magam. - Hogy lehettél ilyen ostoba, hogy nem néztél meg más térképeket is?! - A magammal hozott térképemen és rajtam kívül ugyanis senki sem tudta, hogy mit keresek itt.

Ültem még egy darabig, a tenger megigézõ fodraiba feledkezve, de nem juttatott semmi használhatót az eszembe, és a számomra még érthetetlen nyelven, halk csobbanásokkal beszélt el mellettem ő is. Ötszáz kilométerre voltam az első olyan várostól, ahol már biztosan tudják, hogy valójában mit is szeretnék és merre tartok. Lassan realizálódott, hogy mire is vállalkoztam. A saját bőrömön tapasztalhatom meg, hogy milyen lesz megtenni félezer kilométert zarándokszállások és segítségük nélkül az áhított városig.

- Ez csak nem lehet igaz... - dobtam le magamról dühösen a pólómat, és kiterültem a meleg homokban, mint egy döglött fóka. Gondolataim villámsebessen cikáztak, mint valami pusztító elektromos vihar, tombolva, megoldást keresve arra, hogyan is érhetem el a hivatalos kezdőpontot, Arles-t élve. Még indulásom előtt megfogadtam, hogy semmilyen körülmények között sem

fordulok vissza, semmi és senki kedvéért! Csak előre vezethet az utam.

Zavaros gondolataimat harangszó oszlatta szét délután hat órakor. Felpattantam, és rohantam a hang irányába, hátha Isten házában vár a segítség. Beültem a kis templomocska miséjére, és türelmesen kivártam a végét. Mást nem is tehettem volna, hisz egy szót sem értettem belőle. A misét befejezve a pap is úgy nézett rám, ahogy azt a hölgy tette az irodában, majd beletörődve nyugtáztam, hogy itt bizony akár kínaiul is beszélhetnék, mert csak anyanyelvén értett a misét tartó pap is. Lógó orral hagytam el a templomot, és bizony a gyomrom először jelezte, hogy vacsoraidő van. Csekélyke pénzemhez nem akartam nyúlni. Csak végszükség esetén költhettem belőle, így sem tudtattam, hogy meddig lesz elég, és még a zarándokútig sem értem el. Ettem pár darab kekszet, megtöltöttem kiürült ásványvizes palackomat a tengerparti zuhanyzónál, és kabátomat a derekamra kötve elindultam a part mentén Spanyolország felé.

Ahogy lehajtott fejjel botorkáltam, és próbáltam némi életet lehelni inspirációmba, belebotlottam egy kőbe. Tenyérszerű méretű lapos kő volt, aminek éleit már lekoptatta a sok hánykolódás a vízben, gyönyörűen gömbölyűre csiszolódott. Amolyan tökéletes kacsázni való kő volt. A közepén egy fehér csík választotta el egymástól a két különböző színű és árnyalatú részét, két külön térfélre osztva azt. A három rétegből simára és lapos formára koptatott kőben úgy éreztem, hogy megtaláltam azt, ami velem tarthat a híres csúcshoz, Cruz De Ferróhoz - a vándorok ereklyéinek gyűjtőhelyéhez -, hogy ott tegyem le az én ereklyémként, miután végigkísér az utamon. Számomra a két térfélre osztott kő jelképezte a két országot, amiket készültem teljes keresztmetszetében átszelni. Jó jelnek gondoltam, megcsókoltam a sós követ, és a zsebembe csúsztattam.

Továbbindultam, és próbáltam kiolvasni a búcsúzó nap

utolsó fénysugaraiból, mit is tartogathat számomra még életem ezen szakasza. Megkezdődött menekülésem Arles-ba.

Menekülés Arles-ig

Megnéztem a telefonon szegényes kis térképemet, ami csak pár nagyobb várost és néhány jelentősebb útvonalat jelölt. Azokra az utakra, amiken én mentem, nyomokban sem leltem, és a telefon GPS-rendszerének élőtérképe sem óhajtott kapcsolatot létesíteni a műholddal és frissíteni magát az aktuális tartózkodási pontomnak megfelelően. Csak néha tudtam, hol is tartok, amikor egy-egy tábla tájékoztatta az autósokat, melyik város felé haladnak. Világosan nem nehéz irányba állni a nap vonulását követve, de akkor az este várt rám, és bizony fogalmam sem volt a csillagok és a hold állásáról. Maradtam a tengerparti, szerpentin utakon, amik alázatosan követték a part vonalát, velem együtt.

- Abból nem lehet bajom - gondoltam, bár előttem a kilométerekre tengerbe nyúló földnyelv arról árulkodott, hogy jóval hosszabb utam lesz, mintha légvonalban, egyenesen nyugatnak tartanék. A hegyek uralták a vidéket a szárazföld felett, az utak sem véletlenül haladtak a tengerparton. Ahol az egyre meredekebb hegyoldalak a kék azúrba zuhantak, legtöbbször csak ott volt aránylag vízszintesnek és alacsonynak mondható a terep, kevéssel a tengerszint felett. Minden más irányban, amerre csak a szem ellátott, magaslatok állták az utamat, látótávolságon belül különösebben más lehetőségek kínálata nélkül.

Rám esteledve bemutatkozott az októberi éjszaka. Megvillantotta deres fogait, és arcon csókolt jéghideg leheletével. Bizony, tél felé közeledtünk. Hamar felkerült rám a derekamra csavart esőkabátom, és már a pulóver is indokoltnak bizonyulhatott volna, ha azt nem a megállásokra tartogatom, hogy azok alatt is legyen mivel fokozni a komfortérzetemet. Nagyon éhes voltam, nem sok fűtőanyag volt bennem, talán ezért is éreztem még inkább hidegnek az éjszakát. Tizennégy órája nem ettem semmit kekszen

kívül. A napközbeni közel harmincfokos meleg és az éjszakai, a tenger felől érkező csípős, szeles időjárás között nagyon nehezen viseltem az átmenetet élelem nélkül. Amíg gyalogoltam, csak a kabátomat vettem fel, mert menet közben nem nagyon zavart, hogy fádom-e, inkább begyorsítottam ellenszer gyanánt. Hamar megtapasztaltam, hogy pihenéskor egykettőre átfúj a szél. Csak az járt a fejemben, hogy ha a tenger mellett ilyen hidegérzetem van, akkor mi vár majd rám a Pireneusokban ezerötszáz méteren. Svájcban kaptam ízelítőt abból, hogy ebben az időszakban olyan magasságokban nincs már nyár, de még ősz sem. Egyre gyarapodott a listám a felszerelésem hiányairól. Elképzeltem ottléteimet a spanyol hegyekben hidegrázásaim közepette: sapka, sál és kesztyű nélkül. Brrrr...

A tényeket összegezve vakmerő döntést hoztam. Mivel nagyon úgy nézett ki, hogy nem lesz hol aludnom Arles városáig, ezért - főképpen éjjelente - a folyamatos gyaloglás mellett voksoltam, és ha az időjárás kegyes hozzám, akkor nappal pihenek a strandokon. Akárhogy is számoltam, bő tizenkét órás éjszakáknak néztem elébe. Gondolataim folyamatosan a körül forogtak, hogyan is fogok több napot gyalogolni egyfolytában.

Az első éjszaka nem pihentem, de nem is találtam megfelelő helyet hozzá. Péntek este volt, és a part menti városok utcái hajnalig tele voltak mulató emberekkel az egymást érő szórakozóhelyek mentén. Nekem ők voltak a szórakozásom aznap éjjel. Menet közben mosolyogva néztem az idő előrehaladtával egyre illumináltabb és nevetségesebb járókelőket. Kik a szabadtéri asztalokon táncoltak énekelve, kik karonfogva kísérték haza aznapi friss kapcsolatukat, kik hangoskodva tartottak a következő állomásuk felé, és voltak, akik kaszkadőr módjára próbáltak hazajutni az elbizakodott kezdésnek köszönhetően. Ki a saját lábán, ki másén. Energiám volt bőven a járáshoz éhségem ellenére is, így nem kínáltam alkalmat arra, hogy álmoságom végett egy padon ülve, elbóbiskolva találjon meg egy gátlásai alól már felszabadult

vidám társaság, mert azért valljuk be: a kis hátizsákkal, a bakancsomban és viharkabátomban, zarándoknak öltözve, az éjszaka kellős közepén bizony feltűnőbb voltam még a legkirívóbb éjkirálynőnél is a péntek esti, riviérai láz forgatagában. Ők nem fáztak, ellentétben velem. Én nyakig felöltözve, ők pedig egy szál pendelyben. Így is akadtak, akik tekintetükből ítélve lemondtak további tervezett alkohommennyiségük fogyasztásáról, amikor rám néztek.

- Most vagy eltévedtem a hegyekben, vagy túl sokat ittam... - olvastam le kuncogva az arcokról, ahogy néha már a szemüket dörzsölve bámultak rám.

Így hát csak a pár darabkát kitevő kekszadagom elfogyasztásáig álltam meg egyszer, egy szórakozóhelytől mentes, csendes partszakaszon. Nem mertem a kekszemből többet enni néhány darabnál, bármennyire is éhes voltam, mert fogalmam sem volt, hogy meddig kell beosztanom. Miután az éjszaka lecsendesült és bárhol is, de aludni tértek az emberek, a fáradtság egyre nehezebb teherként kapaszkodott belém. Az addig szárnyaló idő akkorra - a sötét és hideg hajnaltól velem együtt - megdermedt, és lajhárként kúszott előttem; vele tartottam. A méterek egyre hosszabbnak tűntek, és már a napot sem tudtam elképzelni, hogy valaha is felkel még egyszer.

Vágyakozó szemmel néztem tehát a végtelennek tűnő hajnal után földbegyökerezett, fáradt lábaimon imbolyogva az első napfelkeltét a tengerparton, amint először törte át a fekete égboltot, majd sötétkék bádognáncélját szikrázó, narancssárga acéllá változtatta. Végigcsodáltam a szemet és lelket gyönyörködtető hajnalhasadást, és türelmetlenül vártam az első napsugarak melegét, mint a megváltást, hosszú, didergős éjszakám után. Ahogy világosodott, kirajzolódtak Cannes kikötőinek körvonalai a part mentén. Fáradtságom szempillantás alatt tovailleszt, és elégedetten nyugtáztam, hogy Cannes már

látóhatáron belül van. A pezsdítő nap energiájától feltöltődve úgy éreztem magam, mint akiben elemet cseréltek. Nem éreztem már masszív bakancsom által megnyomorgatott lábamat olyan nehéznek, és átesve első holtpontomon, mérföldes léptekkel közelítettem az európai filmszemlék fényűző otthona felé.

Nem sokkal dél előtt érkeztem meg Cannes-ba. Már a második napon kísértésbe estem, amikor megláttam azokat a táblákat, amik a busz- és vonatpályaudvar irányát mutatták. Nem akaródzott több éjszakát végiggyalogolni. A vállamon gubbasztó kisördög nem hagyott nyugodni. Éhségemben és fáradtságomban cinkosára lelve rávett arra, hogy a pályaudvar felé vegyem az irányt.

Órányi séta után estem be az állomásra.

- Két átszállással órakon belül Arles-ban leszel, és véget ér hosszadalmasnak ígérkező szenvedésed - győzködött a kisördög ellentmondást nem tűrően, azonban a jegy ára több mint a pénzem felét tette ki mind a vonat, mind a busz esetében, ami persze őt nem érdekelte.

- Ebből a pénzből hetekig ehetsz, Joseph! - figyelmeztettem magam, ugyanis bármikor képes vagyok akár hónapokig tejen és kenyéren, vagy szerencsésebb esetben kakaón és kalácson élni. Volt már rá precedens...

- Még mit nem! - csaptam be az ajtót elkényelmesedett, lusta ördögöm orra előtt. - Sohasem bocsátanám meg magamnak, ha ezen összeg hiánya okozná később az utam végét.

Megnéztem a térképemet, és a kisördög megint előfurakodott, de már taktikusabban nyitva résnyire újból az ajtót, mert az istennek sem akart gyalogolni. A térképen kivehető volt, hogy ez az utolsó alkalom, hogy elérhető közelségben van az A8-as út, szinte érintve Cannes-t, mert utána egyre csak távolodik a déli

partszakasztól, és egyenesen Arles irányába halad, nem pedig először dél-nyugat felé tartva girbegurba utakon, aztán ismét felfelé észak-nyugatnak, ahogy a parti út. Mi sem lenne egyszerűbb, mint az A8-ast követnem, ami ráadásul nyilvánvalóan biztonságot adó kíséretként vezetne át a hegyvonulatokon. Egy rossz szavam sem lehetne, hiszen gyalog tenném meg azt is. Megbecsültem a távolságot, és elindultam, fittyet sem hányva egyik fogadalmamra, miszerint mindig a hosszabbik utat választom. Ami ezután következett, azt sokáig nem bocsátottam meg kisördögömnek, aki jó darabig el is tűnt az életemből, de legalább tényleg a hosszabbik út lett belőle. Kétórás gyaloglás várt rám a tűző napsütésben, hegynek felfelé. Mire elértem az A8-as utat, aszalt gyümölcsösé fonnyadtam össze nem éppen nyári öltözékemben.

Hatalmas forgalmú csomóponthoz értem. Rengeteg jármű és a velük járó zaj tört rám minden irányból. Autóút helyett autópálya fogadott, ami nem igazán esett le elsőre. Számomra nem derült ki egyértelműen a hiányos térképből, hogy milyen út fog várni rám, pedig mi mást is jelenthetett volna az "A" jelzés. Ráadásul annyit néztem már a térképet, hogy a telefon is merülőben volt. Minden összeesküdött a készülék ellen.

- Használok, amíg bírja - nézegettem kétségbeesve a villogó töltöttség jelzőt, mert konnektorra nemigen számíthattam egy darabig. Teljesen a térkép rabjává váltam, nélküle már irányt sem mertem változtatni. Egyre idegesebb lettem az autóáradattól, patakokban ömlött rólam a víz, kifárasztott a hegymenet, és ráadásul egy autópálya mellett találtam magam. Hamar kirajzolódott, hogy semmi keresnivalóm ott. Elképzeltem, milyen bukdácsolni árkon-bokron át egy autópálya mellett, mert ugye a bekamerázott leállósávban korzózva csak idő kérdése, mikor kapják ki az embert a rend őrei, akik a legjobb esetben is lezavarják a pusztába. Dühösen fordultam vissza a sikertelen próbálkozás után. A bakancsom addigra feltörte a lábam, és ivóvizem már az odavezető úton elfogyott. Szomjasan, sántikálva és

végig bosszankodva próbáltam visszatalálni a tengerparthoz, ami olyan beleéléssel sikerült – ahogy teljesen belefeledkeztem saját szapulásomba –, hogy észre sem vettem azt a fontos kereszteződést, ahol el kellett volna fordulnom balra. Arra eszméltem fel, hogy már rég Cannes-ban kéne lennem, és nem tudtam, hogy milyen irányban is van a tenger.

Eltévedtem. Egy vidéki úton találtam magam ismeretlen helységnevekkel, a használhatatlan térképemen pedig azok sem voltak jelölve. Több órába telt, amíg megtaláltam az első betájolható pontot. Fölösleges próbálkozásom nem kevés energiámba került és két vízhólyagba, mindkét talpam párnás részének közepén. Megfizettem az árát: tartoztam az ördögnek egy úttal... Lógott rajtam a hátizsák, és a meleg egyre elviselhetetlenebbnek tűnt farmerben. Sehol egy kút vagy egy csap, ahol megtölthettem volna palackomat. Lábam minden lépésnél éles szúrással jelezte hólyagjaim pontos helyét, amikből egyre több lett a lejtmenet alatt.

Cannes-t a hátam mögött hagyva találtam rá újra a tengerre, szerencsémre a város azon oldalán, ami haladási irányomnak is megfelelt. Délután nyúlhattam ki a strand homokjában, miután az egyik zuhanyzót szárazra ittam. Pár perces mozdulatlanság után fújtam egy nagyot, és nekivetkőztem, elvégre mégis strandon voltam. Elbukdácsoltam még a szemetesig, és belevágtam használhatatlan bakancsomat dühömben, miután megszabadítottam cipőfűzőjétől, ami még jól jöhet. Lezuhantam a törölközőmre, és lejárba vettem lábfejem sérüléseit. Kicsit jobbra számítottam. Ahol csak az ex-bakancsom hozzáért a lábamhoz, ott hólyagosra dörzsölte azt. Ideje volt, hogy lehűtsem égő végtagjaimat a hideg, sós vízben. Az, hogy alsónadrágban kellett flangálnom és fürdenem, egyáltalán nem zavart, mert a tenger isteni volt, és farmerben csak nem vetem magam a habok közé. Két napja menetelő lábaim hálásan tempóztak, élvezve súlytalanságukat a hűsítő vízben. Napom legjobb részét az utolsó

cseppig kiélveztem, majd lezuhanyozva, aznapi, viselt ruháimat mosás után kitergetve magam köré, elnyújtóztam egy órácskát, lehűtött fejjel elmélkedni a parton.

A tisztálkodásom megoldódott, amíg a part mentén haladtam - ez világosan látszott. Napi egyszer fürödtem a tengerben, aztán jöhetett a tusolás és nagymosás a zuhanyál. Ruháim száradásáig egy óra alvást terveztem, de képtelenség volt aludnom a melegben, és amúgy is bajos álomba szenderülnöm fényes nappal. Leégni sem szerettem volna, ha esetleg ájulva aludnék el a tűző napon. Árnyékhoz csak kölcsönözhető napernyők alatt jut az ember a szakadatlan napsütésnek kitett déli fekvésű strandokon. Nem tudtam, hogy meddig bírom alvás nélkül, viszont a belső késztetésemet képtelen voltam csillapítani, ami tevehajcsárként folyamatos menetelésre kényszerített, háttérbe szorítván kimerültségemet, még jobban megnehezítve gyenge próbálkozásként elsülő szundításaimat. Minél előbb el akartam érni a zarándokszállásokat - csak ez menthetett meg...

Miután megszáradt mindenem, felvettem a másik garnitúra ruhámat, összecsomagoltam, és belebújtam tornacipőmbé, ami ezt a pillanatot a hátizsák aljában utazva várta ki. Elsőre klasszisokkal kényelmesebbnek éreztem. Egy kicsit szűknek tűnt az egyre dagadó lábfejeim miatt, de legalább a fájó pontokon nem nyomott. Vajpuha, vékony talpa szinte kényeztette bőrömet a merev bakancs után. Ami meg a hólyagokat illeti? Arra már előre felkészültem a korábban olvasott beszámolók alapján. El kell viselnem őket! Elutazásom előtt - pont ezen sérülések elkerülésében reménykedve - sokat szemeztem az üzletekben árusított jobbnál-jobb túrabakancsokkal, de áraik a teljes vagyonomat tették ki, és az olcsóbb verzióknál még az ipari bakancsom is többet ért, ami kétnapos folyamatos járás után a kukában végezte.

Feltápászkodtam, és folytattam utamat. Hamar rám esteledett, és a második éjszaka szinte települések érintése nélkül

veszett az elmúlásba. Sötét, elhagyatott partszakaszok váltották egymást közvilágítás nélkül, csak a vonatsín pályája kísért ezen az éjjelen. Irigykedve néztem, amikor a hegyekbe mélyen bevájva, nyílegyenesen haladt tovább, a tengert és engem is magamra hagyva kis időkre. Az én utam bezzeg követte a partot hegynek föl, hegynek le, kacskaringózva, szaporítva plusz kilométereimet.

Azt álmodtam, hogy vonatként robogva, kanyarok nélkül száguldok Santiago felé... - a koromsötétben elaludtam... Menet közben elaludtam! Nem tudom, hogy voltam képes az úton maradni. Résnyire kinyílt a szemem, amikor autót hallottam közeledni, lehúzódtam az út széle felé félálomban, majd megint nem emlékeztem semmire. Megtettem így majdnem tizenöt kilométert, és csak a következő kisváros határában tértem magamhoz utcáinak lámpafényére.

- Hol vagyok? - néztem körül. - Fáj a lábam, tehát még élek. - Mintha egy hipnotikus álomból keltem volna fel zavarodottan. Az éjszaka további részében csak ezen a megmagyarázhatatlan alvajáráson merengtem, hogyan is történhetett, de semmire sem emlékeztem, amit megragadhattam volna. A többórás menetelés mindössze egy madár szárnycsapása volt. Csak azok a momentumok maradtak meg bennem haloványan, homályba burkolózva, amikor az a pár autó megzavart és felébresztett, de reagálni csak a tudatalattim volt képes rájuk, vigyázva rám álmomban. Ezt az utam során többször is megpróbáltam megismételni, hogy hamarabb teljenek kínszenvedéseim órái, de csak lebotorkáltam az útról és bukdácsoltam csukott szemmel. Aludni nem tudtam, de még relaxálni sem. Többé nem sikerült alvajárnom.

A harmadik napra ki akart lyukadni a gyomrom. Napi kekszadagomra rá sem tudtam nézni, és a méla undorral elcsócsált száraz lapocskák után továbbra is mart az éhség. Víz és keksz... Nem volt már többé elég. Testem rimánkodott valami hasznosabb

szénhidrátért és fehérjéért. Délelőtt elértem egy gyönyörű kis települést. Egy csodálatos, tágas homokos partot, mögötte csendes kis üdülőrészlet, hangulatos kis boltokkal, házakkal. Nem bírtam tovább ellenállni a kísértésnek, és bementem az egyik kis üzletbe. Nagy lelkiismeret-furdalások közepette megvettem első reggelimet: egy liter tejet és egy bagettet hozzá. Spórolás mindenekelőtt! Mint aki évek óta nem evett, mámorok közepette kortyolgattam a hideg, friss tejet és kenyeret majszolgattam hozzá, végre anélkül, hogy a morzsák felragadtak volna a szápadlásomra.

- Hmmm... Micsoda mennyei reggeli! - feledtette el velem pár pillanatra a kimerültséget és a fájdalmakat. Megreggeliztem a parton, és lakomámnak hála, először éreztem át a Riviéra késő nyári hangulatát a ragyogó napsütésben. A tej és a kenyér felét eltettem estére, a hátizsákomba rejtve el a Nap forrósága és a mohóságom elől. Tovább is beosztottam volna, de a nappali kánikula miatt el kellett fogyasztanom minél előbb, és egyikből sem kaptam kisebb porciót.

A pihenőm alatt szörnyülködve szemléltem siralmas lábfejemet, ahogy vízhólyagjaim zavaros vérhólyagokká változtak rajta. A bizarr látvány csak tovább csorbított az amúgy is harmatgyenge, porba tiport lelkierőmön. Már mezítláb sem tudtam rövid előjáték nélkül lábra állni, még a puha homokban sem. Immáron három nappalon és két éjszakán keresztül nyúztam őket egyfolytában, és szegény végtagjaim nem bírtak már regenerálódni; sem a padokon eltöltött rövid pihenések alatt, sem a tengerpart strandjain. A bokám bevizesedett, felpuffadt a folyamatos igénybevételtől. Lábujjaim teljesen bedagadva préselődtek össze a szűk tornacipőben, és vér hiányában már kezdtek elhalni. A legrosszabb állapotban lévő kislábujjam kék-zöld lett, és helyenként lilába fordulva fityegett a többi mellett, méretben utolérve társait.

- Nincs is hely rajtad ennyi színnek, még ha kétszer akkora

is vagy a szokásosnál - motyogtam nevetve kínomban, ahogy gyönyörködtem tornacipőm festői remekművén, amit már a hideg tenger sem orvosolt. Elvégeztem szokásos szertartásomat, majd egyórás pihenés után tovább vánszorogtam.

Problémáim egyre csak nőttek, és tovább lassítottak. Nem volt már lépés élesen az agyamba hatoló nyilallások nélkül, apró vészharangok sokaságát kongatva meg, néha már tűzijátékot rendezve elmémben, ahogy a csillagokat láttam szemem előtt. Rogyadozó térdekkel, botladozva kezdtem komolyan elgondolkodni azon, hogy meddig lehet a fájdalmat kibírni, hol a határ? A nappali gyaloglás még csak-csak elvonta figyelmemet a gondjaimról, de az éjszaka mindig rám zárta kapuját, magamra hagyva fájdalmaimmal a kínok sötét börtönében.

Rám köszöntött a harmadik éjszaka, a harmadik - majdnem - felejthetetlen naplementével, ha nem ódzkodtam volna annyira a sötétség és a hideg közeledtétől. A nap száanalommal nézett végig rajtam, búcsúzván tőlem, hogy vajon meddig bírom még? Vajon mikor adom fel lehetetlen, értelmetlen küzdelmemet? Meddig akarok még éhezni, izzadni nappal és fázni éjszaka, alvás nélkül?! Nem beszélve a lábamról. - Ostoba lélek...

- Arra várhatsz, mert SOHA! Holnap találkozunk! - nyugtáztam képzelt párbeszédünket.

Ismét hegyes partszakasz várt rám azon az estén. Volt, amikor olyan magasan jártam, hogy már a szél korbácsolta, zajos tengert sem hallottam az amúgy síri csöndes éjszakában. A nehézséget persze nem ez jelentette, hanem a kaptatók felfelé, majd az azt követő ereszkedések sokasága egymásutánban, többszörösen terhelve sérült testrészeimet. Általuk megismerkedhettem a csípőízületemmel is, ami eddig bírta természetellenes, kislábujj kímélő járásomat.

- Nagyszerű! - skandáltam. - Még valamelyik testrészem

nem szeretne esetleg csatlakozni ehhez az elit társasághoz? Senki többet... Én is így gondoltam.

Tovább törtem a fejem, hogyan is lehetne lemászni az előttem lévő hegyoldalon anélkül, hogy ne szenvedjek annyira azoktól a borzalmaktól, amik abban a fránya tornacipóm belsejében értek. Aznap éjjel sűrűn meg kellett állnom öt-tíz percekre, mert már-már kezdett elviselhetetlenné válni minden mozdulat. Lassan többet ültem padokon és hevertem az út szélén, mint amennyit haladtam. Attól tartottam, hogy pár fogam is banni fogja, amikor csak azokat keményen összeszorítva, csikorgatva tudtam újra és újra lábra állni. Sohasem éltem még át olyan kínokat cipőtől, és még a kényelmetlenebb bakancsom is eszembe jutott, hogy annak viselésével mi várhatott volna rám. Talán smirgliként dörzsölte volna le lábamról az utolsó bőrréteget is. Még szerencse, hogy agyunk egyazon pillanatban csak egy fájdalom jelét képes fogadni, ezért felváltva éreztem hol a terhelt térdízületeimet, hol a csípőmet, hol a lábujjaimat. „Szerencse...” El se mertem volna képzelni, milyen is lett volna az alsó testrészeim által, fájdalomból komponált szimfóniáját átélnem egyszerre.

A kaptatós részekről kiérve - csak hogy a kedvem se lehessen derűsebb, miután az egyik szörnyűségnek vége lett -, a tenger felől orkán erejű szél érte el a partokat, ami könyörtelenül elbánt velem. Gyerekjáték volt számára rongybabaként rángatni a gyenge lábaimon. Nem volt két egyforma hosszú és irányú lépésem az oldalról érkező szellökésektől. Nem bírtam úgy a tajtékozó tengerre nézni, hogy ne tépte volna le a fejemről az így is résnyire összehúzott kapucnimat. Nem volt semmim, ami megvédhetett volna tőle, csak a ritkán utamba kerülő buszmegállók némelyike, aminek volt oldalfala is. Nem volt hova menekülnöm a hisztérikus időjárás elől a nyílt víz mellett, a szél tépkedte ruhámat, és felkapva a part homokját, éles tűszúrásokként vágta az arcomba és a szemembe. Aznap éjjel nem bukkantam szélvédett helyre, ami óvóhelyként szolgálhatott volna a néha már tomboló, viharos erejű

szél ellen. Pihenés nélkül, egyik áldást a másik után kapva, zarándokutam leghosszabb, de nem a legfájdalmasabb éjszakáját éltem túl.

Fáradtságom, éhségem és fájdalmaim révén elérkeztem a végkimerülés határához. Már nem sokat fogtam fel a külvilágból, és szinte önkívületi állapotban róttam az egyhangú, parti utakat. Az éjszaka derekán a kopár, sziklás part mentén kóvályogva végre felfedeztem egy tenyérnyi fenyőerdőt a végtelennek tűnő szalagkorlát mögött, közvetlenül a víz felett, az út mentén, egy sziklaszirten. Átmásztam, és puha, kétarasznyi vastag túlevél párnára léptem. A fenyőfák bástyaként fogták fel a szelet, így tökéletesebb pihenőhelyet el sem tudtam volna képzelni a csillagok alatt. Nem érdekelt semmi attól a pillanattól kezdve. Felvettem a pulóvert a kabátom alá, farmeromra ráhúztam esőnadrágomat, és a kapucnim nyílását teljesen behúztam, hogy csak a szemem és az orrom látszódjon ki belőle. A hátizsákot párnaként használva dőltem el a fák tövében, és mélyen belesüppedtem a természet adta, pihe-puha, szélvédett ágyikómba.

A világ összezsugorodott erre a pár négyzetméteres kis oázisra, és a tenger hullámozását hallgatva már zuhantam is a föld középpontja felé fénysebességgel. Elájultam...

Virradatkor, a szalagkorláton túl egyre erősödő forgalom zajára riadtam fel, ugyanabban a pózban, mint amiben lefekvéskor felejtettem magam. Az első, kétórásra sikeredett alvásom után nem akaródzott kikelni luxuságyamból, de a világosban nem fetrenghettem az út szélén, a szalagkorlát mögött. - Túl későn találtál rá! - förmedtem rá magamra szemrehányóan. - Szedd össze magad! Az autósok még rád hívják a mentőket, hogy egy fekete, mozdulatlan test hever a fák alatt.

Még feküdtem hanyatt pár percig. Fátyolos szemekkel bámultam a világosodó eget a fejem felett tornyosuló fenyők sűrű

ágai között, és azon tűnődtem, hogy mennyivel könnyebb volt meghalni, hullafáradtan elvágódni, mint most felkelni, és újra életet lehelni magamba. Az előbbi volt a kellemesebb része sziesztámnak, ami ellenben utána várt rám, az maga volt az akarat nemesacéllá kovácsolása, megedzése... Nem sok ambíciót éreztem holmi akaraterősítő gyakorlathoz, legalább annyira esett nehezemre kikelni onnan, mint télen ráfanyalodni arra, hogy egy hosszú fagyoskodás után a jeges folyóba ugorjak.

Próbáltam megmozdulni, de deréktől lefelé semmim sem engedelmeskedett akaratomnak. Nem éreztem a lábam, a testem nem reagált. Fél órába tellett, mire úgy lábra tudtam állni, hogy testsúlyommal terheljem a talpam. Kerestem a lábamon azokat a pontokat, amikre ránehezehettem felordítás nélkül, csak olyat már elvéve sem találtam. Valahogy akkor is vissza kellett másznom az útra. Ismét találkozhattam problémáim által táplált groteszk nevetésemmel, miután megtapasztaltam, hogy már a legegyszerűbb dolgok elvégzését is milyen szánalmasan kivitelezem.

A szalagkorlát sikeres ostroma után, az első lendületemet kihasználva taszítottam magam mozgásba, és amikor a sikertől megrészegülve, viszonylag immunis lettem a fájdalmakra, fél napig mentem egyhuzamban. Nem maradt elég akaraterőm a reggeli emlékek után ismét kizökkenni, illetve egy porcikám sem kívánta az elindulással járó még nagyobb borzalmakat, ha megállok. Amíg nem találok egy jó helyet a napi fürdésre, mosásra, addig beteg igáslóként vonszolom magam előre.

Azon a partvidéken pechemre nem sok strand várt rám. Mindenhol sziklák és barátságtalan szirtek kényszerítettek tovább. Délután, amikor ráleltem végre az első homokos partra, akkor is csak zuhanyoztam a tengerparton, mert mezítláb a vízig sem tudtam elmenni a homokban. Legfeljebb térden csúszva ment volna, de térdeimnek, valamint hiúságomnak sem tetszett az ötletem.

Bolondot azért nem csináltam magamból annyi ember szeme láttára, és a hullámozó tengerből már előző nap is nagyon nehezen botorkáltam ki. Amikor kiemelkedve a vízből egy hullám kibillentett, már dőltem is el, mint egy sószás, mert a lábfejem nem volt képes egyensúlyomat korrigálva megtartani engem hadüzenet nélkül, szolgálatait teljesen megtagadva merültem el ismét a víz alatt.

Ültem a törölközőn, és próbáltam egy kis lelki erőt pumpálni magamba. A kérdést fel sem mertem tenni: „hogyan is tovább Arles-ig?” – mert a válaszom úgyis az lett volna, hogy: sehogy! Az meg végképp nem segített volna zsenge lelkiállapotomnak, ami rezgő, sárga falevélként kapaszkodott utolsó erejével a remény elszáradt, törékeny faágába.

Figyelmem elterelésére, gondoltam, megnézem a térképet, hogy hol is tarthatok. Hátha be tudom magyarázni magamnak, hogy már milyen közel van a cél. Nyúltam a farmeroméért, hogy zsebemből kivegyem a telefont, de csak hűlt helyét találtam. Fölpattanni nem voltam képes, fetrengve a homokban kúsztam közelebb a ruháimhoz. Sehol semmi! Átkutattam mindenemet és előntötte az agyamat a vér. Se telefon, se pénz! Minden, ami éjjel még a zsebemben volt, az kámforrá vált.

- De hol és mikor?! - Egész nap nem néztem meg a térképet, hiszen sem kereszteződést, sem útelágazást nem érintettem. Egyszerűen nem volt rá szükségem. Végigmértem a farmeromat, és hegyoldalnyi sziklaként zuhant rám a felismerés. Mivel egész délelőtt nem sütött a nap és elég szeles, nyílt terepen mentem továbbra is, nem vettem le az esőnadrágomat egészen a strandig. Úgy, ahogy felkeltem, útnak eredtem... - kisebb költői túlzással persze az „eredtem”-et. Láttam magam előtt, ahogy utolsó kincseim alvás közben engedve a gravitációnak, kicsúsznak nadrágom nem éppen mély zsebeiből. Ráadásul a lábamat is felpolcoltam fészkelődésem közben, javulásukban reménykedve.

Már csak az anorák akadályozta meg, hogy esetleg a túpárnákon heverve kiszúrjam, mikor körbenéztem indulásom előtt. De nem! Az anorák nem engedte, hogy azonnal ott kiessenek. Ki tudja, meddig tartott, mire az esőnadrágom és a farmerom között szépen lassan - ami fontos volt számomra - minden lecsúszott a lábszáramon, és valahol útközben egyenként elhagytam őket. Az állapotom és a fájdalmaim annyira lekötötték a figyelmemet, hogy az egészségből semmit sem vettem észre. Utam legrosszabb pillanatainak egyikét éltem át akkor. Minden maradék lelki tartásom kártyavárként omlott össze.

- Visszafordulni? Hová és meddig? - vagdalta hozzám elmém kétségbeesve a kérdéseket. - Mivel? Ezekkel a lábakkal? Minden méter számít! És ha az úton esett ki, és már valaki megtalálta, vagy kivasalta egy autó?

...Újra döglött fókaként terültem el a homokban. Gondolataimtól nem szabadultam. Jézus olvasott szavai visszhangoztak a fejemben. „Se pénzt, se felszerelést! Se pénzt, se felszerelést...”

- Ennyi! - kiáltottam erőtlenül az ég felé. - Most már egy szavad sem lehe... - mondatom végét már elharaptam, amit Erika megjegyzésének emléke szakított félbe: Úgyis elhagyod, ha nem vihetnéd...

- Akkor is megcsinálom! Felejtsd el, hogy a földre döngölsz! - tört fel belőlem újult erővel. - Nem állhat az utamba semmi!!!

Több órába telt, mire kihevertem a veszteségemet, és túltettem magam rajta. Nem volt könnyű. A telefonom megért egy-kétszáz eurót, de még használtan is, ami biztonságérzettel töltött el. Nem tudtam, hogy sírjak, avagy nevessek. Attól a pillanattól kezdve már nem gondolkoztam, és nem terveztem. Egyszerűen nem volt értelme. Mentem, amennyire futotta erőmből, és amerre vitt az élet folyójának sodrása. Persze ezek az

elhatározásaim a fájdalmaimat továbbra sem érdekelték. Szerettek engem, nem akartak az istennek sem elhagyni, egyre mélyebb és intenzívebb kapcsolat alakult ki közöttünk - akkor már lelki ürességgel vegyülve.

Próbáltam visszaidézni az emlékezetemben rohamosan halványuló térképet, mintha ez lett volna az utolsó napom a part mentén. Valahol erről a pontról kellett ténylegesen nyugatnak fordulnom a szárazföld felé, búcsút intenem a délnyugat irányba tovahaladó parti utaknak és a csodálatos Mediterrán Tengernek. Azok a hegyek vártak rám, amiket addig próbáltam elkerülni. Derengő emlékeim között két város nevét is felismertem a táblákon, és a délutáni napot követve tovább araszoltam az aznap történt kudarcoktól megsokszorozódott erőm segítségével, miután kihevertem a sokkot. Hatalmas eltökéltséget éreztem mindenem elvesztése után. Semmim sem volt a ruháimon és útleveleimen kívül. Az utóbbi a hátizsákom mélyén volt elrejtve, mivel nem volt rá szükségem. Mit veszíthettem? Az elviselhetetlennek tűnő fájdalommal addig is sikerült ímmel-ámmal megküzdenem. - Mi jöhetne még?! - csapott meg a szabadság szele.

Természetesen a legfájdalmasabb és legveszélyesebb utolsó éjszakázásom várt rám...